

året. Endvidere antages det offentlige at være i stand til at tage de nødvendige sociale hensyn i forbindelse med tvangsinddrivelsen.

For så vidt angår pantefogdens inddrivelse af forskudvist udbetalte børnebidrag taler de nævnte hensyn for, at retsplejelovens § 490 ikke skal gælde. Da også øvrige bidrag forfalder med korte mellemrum, og da det endvidere ville være uhensigtsmæssigt, at retsplejelovens § 490 skulle gælde ved inddrivelse af nogle bidrag, men ikke andre, bør loven om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m. v. ikke fraviges på dette punkt.

Derimod finder retsplejelovens § 525 i princippet også anvendelse ved pantefogders udlæg for bidragskrav. Efter denne regel kan fogedretten bestemme, at det udlagte ikke må fratages skyldneren, så længe denne overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren.

Til § 1, nr. 4.

Ændringen er redaktionel.

Til § 1, nr. 5 og 6.

Ændringerne er en konsekvens af § 1, nr. 2.

Til § 1, nr. 7.

Ændringen er redaktionel.

Til § 1, nr. 8.

Lovens §§ 10–18 indeholder regler om afsoning af bidragsrestancer. Til brug ved overvejelserne om opretholdelse af afsoningsordningen indhentede justitsministeriet i 1972 oplysninger fra en række politikredse og Københavns overpræsidium for at vurdere ordningens effektivitet og virkningerne af en evt. afskaffelse. Det fremgik heraf, at afsoningsordningen præventivt er overordentligt effektiv især over for skyldnere, hos hvem løntilbageholdelse er udelukket (selvstændige erhvervsdrivende og personer, der hyppigt skifter arbejde). Overpræsidiets anførte, at afsoning ikke rammer »de sociale tabere«, men fortrinsvis personer, der ikke møder efter gentagne tilsigelser eller gang på gang svigter aftaler om afdrag. De fleste af de hørte myndigheder var derfor betænkelige ved at afskaffe afsoning som inddrivelsesmiddel.

Skønt afsoning kun iværksættes i et relativt begrænset antal tilfælde, må afsoning præventivt anses for at være et særdeles effektivt inddrivelsesmiddel. Langt den største del af afsoningssagerne vedrører børnebidrag, som er udbetalt forskudvist af kommunen, og hvor de bidragsberettigede ikke vil lide noget tab, hvis bidraget ikke inddri-

ves. Bidrag, der ikke kan inddrives, refunderes kommunen af staten. En afskaffelse af retten til at anvende afsoning som inddrivelsesmiddel vil således medføre merudgifter for staten. Størrelsen heraf er vanskelig at beregne, da afsoningsinstituttets effektivitet ikke uden videre kan måles ud fra de beløb, der er inddrevet i afsoningssagerne. Effektiviteten beror netop på, at mange bidragskyldige betaler som følge af en (latent) trussel om afsoning. En mindre del af denne merudgift ville dog modsvares af statslige besparelser, idet udgifterne til afsoning betales af staten.

For så vidt angår ægtefællebidrag og bidrag til børns videregående uddannelse, der ikke kan forlanges forskudvist udbetalt, vil tabet ramme den bidragsberettigede personligt. En ophævelse må her antages at medføre, at nogle bidrag, der ellers ville være blevet betalt, udebliver med den følge, at de bidragsberettigede bliver dårligere stillet og evt. henvises til at søge økonomisk støtte hos social- og sundhedsforvaltningen.

På baggrund af det anførte er justitsministeriet betænkelig ved på nuværende tidspunkt at foreslå, at afsoningsinstituttet ophæves. Derimod indebærer forslaget § 1, nr. 9 og 10, en mildnelse af virkningerne af afsoningsordningen.

Fra kommunal side er det anført, at det, hvis afsoning opretholdes, vil være meget vanskeligt, ikke mindst for de mindre kommuner, at overtage beføjelsen til at afsige afsoningsdekret.

Det foreslås derfor, at afgørelsen af, om skyldneren skal hensættes til afsoning, fortsat træffes af politimesteren. Efter den gældende lov træffes afgørelsen i København af overpræsidenten. Da overpræsidiets inddrivelsesafdeling nedlægges, hvis nyordningen gennemføres, foreslås det, at spørgsmålet i København afgøres af politidirektøren.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 11.

Til § 1, nr. 9 og 10.

Efter den gældende lovs § 11 afsones bidragskyld på 300 kr. eller derunder med én dag for hver 10 kr., dog mindst to dage. Den del af skylden, som overstiger 300 kr., afsones men én dag for hver 25 kr.

I betænkning om ændring af reglerne om inddrivelse af familieretlige underholdsbidrag (nr. 300/1961), der ligger til grund for den gældende lov, begrundes s. 39 de nugældende regler med et ønske om ajourføring af dagældende takster i forhold til den afsoningstid, der fulgte af inddrivelsesloven fra 1937 (lov nr. 133 af 7. maj 1937 § 12) og det i 1937 gældende normalbidrag. På dette